

עדי

אף אחד לא מכין אותך לרגע הזה. אף אחד.

רגע בלתי נתפס בו מגיעה הבשורה. והלם.
 ואז... מה עושים?! ... בוכים, נושמים, ופועלים.
 פועלים להחזיר אותך אלינו- הביתה. למשפחה, לחברים, לאהבה שתעטוף אותך.
 עדי היקר שלנו-
 מילד של טבע ואדמה, גדלת לנער של חוויות וחברים. והפכת לגבר של משפחה ואהבת החיים.
 תמיד הייתה לך היכולת המופלאה לגעת והתחבר. לא רק שאספת לך חברים כל כך רבים, מכל מקום בו דרכת, גם דאגת לשמור ולשמר את הקשרים עם החברים ועם המשפחה. זו מתנה מופלאה- פשוט להרים טלפון בשביל לראות: "... מה העניינים?..."
 עם השנים פיתחת יכולת- 'הַצָּקָה- עַל'... היית מצליח לשגע פילים... ואף מביא אותי לדמעות של טרוף. כמובן שלאקט זה תמיד התלווה איזה צחוק שובב וחיבוק דוב שהיה מרפא כל מכאוב וממלא את מצברי הלב והנפש.
 בשנים האחרונות, בהיותך מעבר לים, לא התאפשר לחוש את אותו חיבוק דוב מפורסם ונאלצנו להסתפק בשיחות טלפון- דבר שלא הפחית מתחושת החיבור ביננו והגעגועים להיות יחד.
 השמחות שנפלות בחיקנו- חתונות ונכדים- איפשרו לנו מפגשים משפחתיים ומילאו את ספר זיכרונות הלב ברגעים משפחתיים בלתי נשכחים.
 כשמירון נולד ובאת לבקר, אחזת בו- כאילו הוא היה שלך... צחקת מכל שטות שלו, וראינו כבר אז איזה אבא אתה תהיה.
 כשמירון גדל קצת וארז הצטרף לחבורה- שוב הוצאת את אַרְסֵנַל ההצקות- רק שהפעם הם ידעו מה לעשות, וניסיונותיהם להשיב לך כגמולך העלו צחוק מתגלגל של כל הנוכחים אשר מילא את הבית.
 באוקטובר 2013 נולד יאיר שלך. יאיר שלנו.
 ואכן, כצפוי, הפכת בין רגע לאבא הגאה ביותר על פני כדור הארץ. אור האושר מעיניך חצה הרים ואוקיינוסים ושמחנו כל-כך בשמחתך.
 אין מילים לתאר איזה אבא היית- החיבור שנוצר בינך ובין יאיר, היה מייד ועמוק, ושוב ביטא את היכולת שלך לחדור ולהתחבר באופן קסום לאחר.
 זכינו בכך, שניתנה לנו הזכות- לקרוא לא אח, אן בן, או דוד, או גיס...
 כעת, נותר לנו להתאבל עלייך עדי היקר-
 לזכור אותך, לחיות אותך, לנשום אותך, לבכות אותך.

ואז שוב לחיות, גם בלעדייך.
 ואכן... אף אחד לא מכין אותך לרגע הזה. גם לא לרגע שמגיע אחריו. או לרגע
 שאחריו...
 אוהבת, כואבת, אחותך לעד.
 שפרה

